

Sygn. akt I ACa 25/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Piotr Wójtowicz
Sędziowie :	SA Tomasz Ślęzak SA Anna Bohdziewicz (spr.)
Protokolant :	Barbara Białożył

po rozpoznaniu w dniu 6 lipca 2018 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w K.

przeciwko Skarbowi Państwa-Naczelnikowi (...) w S. i (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

o zwolnieniu od egzekucji

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 28 lipca 2017 r., sygn. akt II C 222/17,

1) oddala apelację;

2) zasądza od powódki na rzecz Skarbu Państwa-Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej 8100 (osiem tysięcy sto) złotych z tytułu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Anna Bohdziewicz	SSA Piotr Wójtowicz	SSA Tomasz Ślęzak
----------------------	---------------------	-------------------

Sygn. akt I ACa 25/18

UZASADNIENIE

Powód - (...) Spółka Akcyjna w K. wystąpił z pozwem przeciwko Skarbowi Państwa - Naczelnikowi (...) w S. i (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K., domagając się zwolnienia od egzekucji, prowadzonej przeciwko (...)

z o.o., ruchomości tj. kruszywa w postaci kamienia, łupka oraz piasku pozostałego po wydobyciu kopalin ze złoża znajdującego się na nieruchomości szczegółowo opisanej w pozwie. Powód domagał się także zasądzenia solidarnie na swoją rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu swojego żądania powodowa spółka podała, że wraz z uprawnioną - spółką (...) S.A. Fundusz (...) S.K.A. dowiedziała się w dniu 9 stycznia 2014 r. o prowadzonej przez pozwanego - Skarb Państwa - Naczelnika (...) w S. egzekucji przeciwko pozwanej spółce (...) sp. z o.o., w ramach której na dzień 10 stycznia 2014 r. została zaplanowana licytacja kruszywa znajdującego się na terenie nieruchomości położonej przy ul. (...) w B.. Powód oraz uprawniona spółka w dniu 20 stycznia 2014 r. wniosły o wyłączenie od w/w egzekucji nakładu w postaci 200.000 ton mieszanki kruszywa (piasek, łupek czarny, łupek czerwony, dolomit). Pozwany Skarb Państwa - Naczelnik (...) w S. na mocy postanowienia z dnia 16 czerwca 2014 r. odmówił wyłączenia od egzekucji kruszywa. Na skutek zażalenia powoda na to postanowienie, organ II instancji tj. Dyrektor Izby Skarbowej w K. postanowieniem z dnia 28 lipca 2014 r. utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie. Powód podniósł, że właścicielem nakładu jest spółka (...) z siedzibą w S. (1). Na nakładzie tym został ustanowiony zastaw rejestrowy odpowiednio na rzecz powoda do kwoty 600.000 zł. oraz uprawnionej spółki do kwoty 9.604.2968,28 zł.

Pozwany Skarb Państwa Naczelnik (...) w S. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów postępowania. Przyznał fakt prowadzenia postępowania egzekucyjnego przeciwko spółce (...) sp. z o.o. w K. oraz zajęcia w dniu 9 grudnia 2013 r. ruchomości stanowiącej nakład w postaci mieszanki kruszyw, niesortowalnych do wydobycia w ilości 200 000 ton, położonej na hałdzie w B. przy ulicach (...). Pozwany zaprzeczył jednak, aby doszło do zajęcia ruchomości nie stanowiącej własności dłużnika egzekwowanego i przedstawił argumentację na poparcie swojego twierdzenia. Pozwany zwrócił uwagę, iż w toku postępowania administracyjnego powód kwestionował skuteczne nabycie kruszywa przez pozwaną spółkę oraz powoływał fakt ustanowienia na jego rzecz zastawu. Dnia 10 stycznia 2014 r. wystąpił w trybie ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji z żądaniem wyłączenia od egzekucji administracyjnej zajętego kruszywa. W toku postępowania egzekucyjnego odmówiono wyłączenia ruchomości od egzekucji. Pozwany podniósł kolejno, że pozwana spółka jeszcze przed zawarciem umowy sprzedaży z dnia 18 stycznia 2010 r. była posiadaczem zależnym nieruchomości, na której znajdował się nakład. W konsekwencji, przedmiot umowy z dnia 18 stycznia 2010 r. pozostawał w jej władaniu jeszcze przed zawarciem umowy. Poza tym umowa dzierżawy z dnia 15 grudnia 2009 r. została zawarta w związku z zamiarem nabycia przez pozwaną spółkę znajdujących się na nieruchomości kruszyw. Pozwana spółka uzyskała zatem możliwość faktycznego władztwa na kruszywami jeszcze przed zawarciem umowy sprzedaży. W tej sytuacji do skutecznego przeniesienia własności na podstawie art. 351 k.c. wystarczyło samo zawarcie umowy. Pozwany podniósł dalej, że bezzasadne pozostają twierdzenia, iż pozwana spółka władała innymi działkami niż te, których dotyczy przedmiot niniejszego postępowania.

Pozwany zarzucił, iż twierdzenia powoda o braku konkretyzacji przedmiotu umowy z dnia 18 stycznia 2010 r. w żaden sposób nie zostały przez niego udowodnione. Jednocześnie pozwany wskazał, że (...) sp. z o.o. i (...) z siedzibą w N. są ze sobą kapitałowo powiązane. (...) posiada 51% udziałów w pozwanej spółce. Istotne jest to, że pozwana spółka zapłaciła za towar i rozliczyła w tym zakresie podatek VAT. W konsekwencji trudno dać wiarę i przeczą temu zasady logiki, doświadczenia życiowego czy zwyczajów kupieckich, aby nabywca zapłacił 1 440 000 złotych za kruszywa, które nie wie gdzie są i z czego się składają. Pozwana spółka według ksiąg rachunkowych dysponowała, na dzień dokonanego zajęcia kruszywa, jego 452.084,64 tonami. Nadto w toku postępowania administracyjnego wskazała, że zbyła już część nabytego od (...) Inc. kruszywa na rzecz innych podmiotów. Skoro więc pozwana spółka skutecznie władała i rozporządzała nabytym kruszywem, to trudno uznać, że nie doszło do konkretyzacji umowy. Pozwany podniósł również, że powód w żaden sposób nie wykazał naruszenia jego interesu zajęciem, dokonanym dnia 9 grudnia 2013 r. Bezzasadne są twierdzenia powoda, że pozwana spółka nie nabyła kruszywa, za które zapłaciła i którym rozporządzała. Na koniec pozwany zarzucił również, że powód nie wykazał faktu ustanowienia zastawu rejestrowego.

Pozwana spółka nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie zajęła żadnego stanowiska w sprawie.

Po raz pierwszy rozpoznając sprawę, wyrokiem z dnia 10 grudnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanego Skarbu Państwa koszty procesu. Wydany wyrok był wyrokiem zaocznym w stosunku do pozwanego – spółki (...) sp. z o.o. w K..

Uzasadniając wydane rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy wskazał, że powód wystąpił z roszczeniem opartym o treść art. 841 § 1 k.p.c., który stanowi, że osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa. Następnie wyjaśnił, iż podstawą powództwa opartego na powołanej normie prawnej, jest naruszenie prawa osoby trzeciej przez zajęcie określonego przedmiotu w toku egzekucji. Chodzi i o taką sytuację, gdy osoba trzecia ma na zajętych przedmiocie ograniczone prawo rzeczowe, ustawa zaś nie nakazuje uwzględnić tego prawa w inny sposób w egzekucji (uchwała Sadu Najwyższego z dnia 28 lutego 1992r., III CZP 5/92, OSNCP 1992, Nr 9, poz. 157). W razie skierowania egzekucji do rzeczy obciążonej zastawem, zastawnik jest osobą trzecią w rozumieniu art. 841 § 1 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2001r. V CKN 616/00, OSNC 2002, Nr 7 – 8, poz. 105). Natomiast zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 1996 r. o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów (Dz. U. z 1996r, Nr 149, poz. 703) do ustanowienia zastawu rejestrowego wymagane są: umowa o ustanowienie tego zastawu (umowa zastawnicza) między osobą uprawnioną do rozporządzania przedmiotem zastawu (zastawcą), a wierzycielem (zastawnikiem) oraz wpis do rejestru zastawów.

Następnie Sąd Okręgowy wskazał, że jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, postanowieniem z dnia 19 września 2013 r., w sprawie o sygn. akt (...), wpisano do rejestru zastawów jako zastawnika (...) w K. w zakresie nakładu stanowiącego kruszywo odpadowe w postaci kamienia, łupka oraz piasku poflotacyjnego pozostałe po wydobywaniu kopalin ze złoża, stanowiącego rzecz występującą powszechnie w obrocie towarowym o łącznej objętości 5 257 972,02 m⁽³⁾ w przybliżeniu 8 938 556 ton, położonej na działkach o numerach (...), dla której Sąd Rejonowy w B. prowadzi księgę wieczystą KW Nr (...), dla której Sąd Rejonowy w B. prowadzi księgę wieczystą KW Nr (...), dla której Sąd Rejonowy w B. prowadzi księgę wieczystą KW Nr (...). Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że jeżeli do ustanowienia zastawu rejestrowego wymagana była umowa o ustanowienie tego zastawu oraz wpis do rejestru zastawów, to z akt sprawy na podstawie materiału dowodowego wynika, że to nie prawo powoda zostało naruszone (i to niezależnie już od dalszych zagadnień związanych z roszczeniem wywodzonym na podstawie art. 841 § 1 k.p.c.). Sąd Okręgowy uznał, iż konkluzji tej nie zmienia fakt, że na umowach tych widnieje oprócz pieczętki firmowej zastawnika również pieczętka innej osoby prawnej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.. Za konieczne Sąd pierwszej instancji uznał wskazanie, że powód przedstawił postanowienie o wykreśleniu zastawu z wniosku (...) w K., ale postanowienie to wydane zostało 8 sierpnia 2013 r.

W dalszej części rozważań Sąd pierwszej instancji uznał za konieczne wskazanie, że jak wynika ze stanowiska powoda domaga się wyłączenia od egzekucji całego nakładu znajdującego się na działkach przy ul. (...) w B., choć to niecały nakład objęty jest zastawem i przyznaje, że przedmiot objęty zastawem nie został fizycznie wydzielony, co powoduje brak podstaw do uwzględnienia żądania i z tego względu, że powód nie może domagać się uzyskania prawa większego od ewentualnie posiadanego. Sąd Okręgowy zauważył, że podstawą powództwa z art. 841 § 1 k.p.c. jest naruszenie prawa osoby trzeciej przez zajęcie, w toku egzekucji, określonego, zindywidualizowanego przedmiotu. Podsumowując swoje rozważania Sąd Okręgowy wskazał, iż brak było podstaw do uznania roszczenia powoda za wykazane i w konsekwencji uzasadnione, gdyż nie było podstaw do przyjęcia, że zajęcie dokonane dnia 9 grudnia 2013 r. naruszyło prawo powoda. Z tych też względów za zbyteczną została uznana dalsza analiza argumentacji powoda i pozwanego w zakresie przedstawianych przez nich stanowisk procesowych.

Wyrok Sądu Okręgowego został w całości zaskarżony przez powoda, który sformułował następujące zarzuty naruszenia prawa procesowego:

1) art. 235 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. w zw. z art. 217 k.p.c. przez niedopuszczenie dowodu z przesłuchania stron z ograniczeniem do przedstawiciela powoda, pomimo zawnioskowania tego środka dowodowego we właściwym czasie, przy czym przeprowadzenie go było zasadne w celu wyjaśnienia okoliczności w sprawie;

2) art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 229 k.p.c. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i błędne przyjęcie, iż prawo powoda nie zostało naruszone, w sytuacji, gdy powód wykazał fakt skutecznego ustanowienia zastawu na przedmiocie, którego wyłączenia spod egzekucji administracyjnej żądał, a okoliczność ta była bezsporna między stronami oraz błędne przyjęcie, że prawo własności nakładu skutecznie przeszło wraz z prawem do jego wydania na pozwaną spółkę, gdy brak jest dowodów na powyższą okoliczność;

3) art. 235 k.p.c. oraz art. 227 k.p.c. przez nieuwzględnienie zawnioskowanych dowodów z zeznań świadków oraz z dokumentów znajdujących się w aktach egzekucyjnych prowadzonych na podstawie tytułów wykonawczych nr (...) oraz (...), oraz w aktach postępowania w przedmiocie wyłączenia od egzekucji nakładu, prowadzonego do sygn. akt (...);

a nadto:

4) art. 841 § 1 k.p.c. przez nieuprawnione przyjęcie, że prawa powoda nie zostały naruszone oraz że prawo własności nakładu skutecznie przeszło wraz z prawem do jego wydania na pozwaną spółkę, co uprawniało egzekucję administracyjną z nakładu.

W związku z postawionymi zarzutami apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie, co do istoty sprawy przez uwzględnienie powództwa i zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda kosztów procesu.

Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 17 stycznia 2017 roku uchylił wyrok Sądu Okręgowego i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania.

W motywach swojego rozstrzygnięcia Sąd Apelacyjny wskazał, iż podstawę żądania powoda stanowił art. 842 k.p.c. (w ogóle nie przywołany przez Sąd pierwszej instancji) w zw. z art. 841 k.p.c.. W tym stanie rzeczy przesłanki wynikające z art. 842 k.p.c. pozostały poza sferą ocen Sądu Okręgowego i żadne ustalenia w tym zakresie nie były czynione.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że ustalenia Sądu pierwszej instancji ograniczyły się do przytoczenia treści poszczególnych postanowień wydanych przez Sąd Rejestrowy w przedmiocie zastawów rejestrowych oraz wskazania faktu zawarcia dwóch umów zastawu, które następnie były aneksowane. Na podstawie tak dokonanych ustaleń Sąd pierwszej instancji doszedł do wniosku, iż powodowa spółka w ogóle nie jest uprawniona do domagania się zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji. Wniosek ten został poprzedzony stwierdzeniem, że „jeżeli do ustanowienia zastawu rejestrowego wymagana była umowa o ustanowienie tego zastawu oraz wpis do rejestru zastawów, to z akt sprawy na podstawie materiału dowodowego wynika, że to nie prawo powoda zostało naruszone”. Tymczasem nawet z fragmentarycznych ustaleń Sądu pierwszej instancji wynika, iż dnia 5 listopada 2012 r. pomiędzy (...) S.A. w K. (powód w tej sprawie), jako zastawnikiem, a (...) z siedzibą w S. (1), jako zastawcą, została zawarta umowa o ustanowienie zastawu rejestrowego. Przedmiotem zastawu uczyniono nakład stanowiący zwałowisko obejmujące łącznie 3 596 960 m⁽³⁾ skały płonnej o łącznej masie 6 520 000 ton. Postanowieniem z dnia 15 marca 2013 r., w sprawie o sygn. akt (...), wpisano do rejestru zastawów jako zastawnika (...) S.A. w K., jako zastawcę (...) z siedzibą w S. (1). Jako cechę zastawu określono nakład stanowiący kruszywo odpadowe w postaci kamienia, łupka oraz piasku poflotacyjnego, pozostałe po wydobywaniu kopalni ze złoża. Z zebranego materiału nie wynika, aby zawarta umowa zastawu przestała wiązać jej strony, ani aby doszło do wykreślenia zastawu z rejestru. Odmawiając powodowi legitymacji czynnej, Sąd pierwszej instancji uchylił się od rozpoznania istoty sprawy.

Sąd Apelacyjny wskazał że, podstawą powództwa ekscydencyjnego przewidzianego w art. 841 k.p.c. jest naruszenie prawa osoby trzeciej przez zajęcie określonego przedmiotu w toku egzekucji. W judykaturze utrwalony jest pogląd, że osobą trzecią w rozumieniu tego przepisu jest każda osoba (poza dłużnikiem egzekwowanym), której prawa zostały naruszone w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym na podstawie tytułu wykonawczego. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 listopada 2001 r., V CKN 616/00 wskazał, że w razie skierowania egzekucji do rzeczy obciążonej zastawem, zastawnik jest osobą trzecią w rozumieniu art. 841 § 1 k.p.c. Zastaw polega na obciążeniu rzeczy prawem, na mocy którego wierzyciel będzie mógł dochodzić zaspokojenia z rzeczy bez względu na to, czyją

stała się własnością i z pierwszeństwem przed wierzycielami osobistymi właściciela rzeczy. Skierowanie egzekucji do przedmiotu obciążonego zastawem ma ten skutek, że w razie sprzedaży zajętego przedmiotu nabywca stanie się właścicielem bez żadnych obciążeń (art. 879 k.p.c.). Oznacza to, że prawo zastawu wygaśnie, co w oczywisty sposób pozbawia zastawnika przysługującego mu uprawnienia. Tym niemniej każda sytuacja będzie wymagała starannego oraz indywidualnego rozważenia. Z jednej bowiem strony prawo zastawnika jest naruszone przez zajęcie przedmiotu zastawu wówczas, gdy zabezpieczona zastawem wierzytelność nie jest jeszcze w całości wymagalna (por. stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w wyroku z dnia 18 lutego 2004 r., sygn.. akt V CK 241/03, OSNC 2005/3/46, biul. SN 2004/7/9), ale z drugiej brak jest podstaw do przyjęcia, aby przedmiot zastawu rejestrowego był niejako "wyłączony z obrotu" i nie mógł stanowić przedmiotu egzekucji prowadzonej przez wierzycieli osobistych zastawcy. Trudno zaakceptować stanowisko, zgodnie z którym zastawnik miałby prawo do zachowania zastawu do czasu wymagalności zabezpieczonej tym zastawem wierzytelności. Przyznanie takiego uprawnienia zastawnikowi rejestrowemu upodabniałoby zastaw rejestrowy do przewłaszczenia na zabezpieczenie i w istocie zacierało granicę pomiędzy obiema formami zabezpieczenia wierzytelności.

Sąd pierwszej instancji odmawiając powodowi uprawnienia do domagania się udzielenia mu ochrony przez wyłączenie określonego przedmiotu od egzekucji, w ogóle nie rozważał powyższych kwestii. Brak jakichkolwiek ustaleń odnoszących się do zabezpieczonej wierzytelności oraz czy zajęcie określonej ilości kruszywa faktycznie naruszy prawo zastawnika. Sąd Apelacyjny zwrócił uwagę, że w toku postępowania egzekucyjnego zajęto część kruszywa składowanego na hałdzie – w ilości 200.000 ton. Powód domaga się natomiast zwolnienia od egzekucji całości nakładu w postaci określonego kruszywa znajdującego się na nieruchomościach opisanych w pozwie, którego ilość w znaczący sposób przewyższa zajętą część kruszywa. Równocześnie zauważono, że chociaż zastaw został ustanowiony na nakładzie stanowiącym kruszywa odpadowe pozostałe po wydobywaniu kopaliny ze złoża o łącznej objętości 5.257.972,02 m³ (ok. 8.938.556 ton) o wartości 6.000.000 złotych, to najwyższa suma zabezpieczenia wynosi 600.000 złotych. Wskazane kwestie nie zostały jednak rozważone przez Sąd pierwszej instancji, podobnie jak podniesiony przez powoda zarzut, iż w toku postępowania egzekucyjnego nie tylko zajęto przedmiot zastawu, ale jednocześnie przedmiot nienależący do dłużnika egzekwowanego.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd pierwszej instancji miał poczynić ustalenia na okoliczności istotne dla rozpoznania sprawy przy uwzględnieniu zakresu niezbędnych ustaleń, wynikającego z art. 842 k.p.c. w zw. z art. 841 § 1 k.p.c.. W tym celu Sąd miał przeprowadzić dowody mające wykazać okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy i jednocześnie sporne między stronami a następnie dokonać oceny prawnej tak poczynionych ustaleń i wyciągnąć z nich wnioski prawne, przy uwzględnieniu uwag natury ogólnej przedstawionych w rozważeniach. Jednocześnie wskazano, iż powód nie jest uprawniony do domagania się udzielenia ochrony innemu zastawnikowi przez wyłączenie przedmiotu od egzekucji.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 28 lipca 2017 r. oddalił powództwo; zasądził od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 18 000 złotych z tytułu kosztów procesu.

Wyrok ponownie w stosunku do pozwanego (...) sp. z o.o. w K. jest wyrokiem zaocznym.

Wyrok ten został wydany na tle następująco poczynionych ustaleń faktycznych:

W dniu 18 stycznia 2010 r. (...) sp. z o.o. w K. nabyła od (...) z siedzibą w N. 320 000 ton kruszywa drogowego za kwotę 1.440.000 złotych, a z kolei (...) z siedzibą w N. nabył te kruszywa od M. C. na podstawie umowy z dnia 26 maja 2009 roku. Z §1 umowy wynika, że kruszywa znajdowały się na nieruchomości położonej w B., dla której Sąd Rejonowy w B. prowadzi księgę wieczystą nr (...), obejmującą działki (...) i stanowiły lupki oraz kamień.

W dniu 20 stycznia 2010 r. (...) spółka z o.o. nabyła od (...) spółki z o.o. w T. 140.000 ton kruszywa za cenę 768.600 złotych. Zatem w styczniu 2010 r. na hałdzie w B. przy ul. (...)/S. znajdowało się co najmniej 460.000 ton kruszywa.

W dniu 15 grudnia 2009 r. pozwana Spółka zawarła z (...) sp. z o.o. i Przedsiębiorstwem (...) umowę dzierżawy nieruchomości, na której znajdowały się kruszywa. Umowa dotyczyła nieruchomości położonej w B. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w B. prowadzi księgę wieczystą nr (...) i obejmowała działki o numerach (...) i nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w B. prowadzi księgę wieczystą nr (...) obejmującą działki o numerach:(...).

Jak wynika z treści umowy, dzierżawa została zawarta w związku z zamiarem nabycia przez pozwaną spółkę własności kruszywa, zalegającego na tych działkach. W dniu 29 marca 2012 r., w związku ze zmianami osobowymi po stronie wydierżawiającego, pozwana zawarła z (...) sp. z o.o. umowę dzierżawy nieruchomości o nr KW (...) obejmującej działki o numerach: (...). Jak wynika z treści księgi wieczystej, na przełomie marca i kwietnia 2012 r. doszło do odłączenia niektórych działek z nieruchomości oznaczonej KW nr (...) w ten sposób, że działki o numerach: (...) weszły w skład nieruchomości objętej KW Nr (...), a działki o numerach: (...), weszły w skład nieruchomości objętej księgą wieczystą KW Nr (...), działki o numerach: (...) weszły w skład nieruchomości objętej księgą wieczystą KW Nr (...).

W toku postępowania administracyjnego powód kwestionował skuteczne nabycie kruszywa przez pozwaną spółkę oraz powoływał fakt ustanowienia na jego rzecz zastawu. Dnia 10 stycznia 2014 r. wystąpił w trybie ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji z żądaniem wyłączenia od egzekucji administracyjnej zajętego kruszywa. W toku postępowania egzekucyjnego odmówiono wyłączenia nieruchomości od egzekucji.

Postanowieniem z dnia 8 listopada 2011 r., w sprawie o sygn. akt (...), wpisano do rejestru zastawów jako zastawnika (...) Sp. z o.o. (...), Spółkę (...) w K., jako zastawcę (...) z siedzibą w S. (1). Jako przedmiot zastawu określono udział we współwłasności rzeczy ruchomej w postaci nakładu stanowiącego zwałowisko obejmujące łącznie 3 596 960 m⁽³⁾ o łącznej masie 6 520 000 ton, pozostałego po wydobyciu kopalin ze złoża, znajdujący się na nieruchomości położonej przy ul. (...) w B. składającej się z działek o nr (...), dla której Sąd Rejonowy w B. prowadzi księgę wieczystą KW Nr (...)

Dnia 5 listopada 2012 r. pomiędzy (...) Spółką Akcyjną w K. jako zastawnikiem, a (...)z siedzibą w S. (1), jako zastawcą, została zawarta umowa o ustanowienie zastawu rejestrowego. Przedmiotem zastawu uczyniono nakład stanowiący zwałowisko obejmujące łącznie 3 596 960 m⁽³⁾ skały płonnej o łącznej masie 6 520 000 ton, pozostałych po wydobyciu kopalin ze złoża znajdujących się na nieruchomości położonej w B. przy ul. (...), składającej się z działek o numerach: (...), dla której Sąd Rejonowy w B. prowadzi księgę wieczystą KW Nr (...). Dnia 31 stycznia 2013r. zawarto aneks nr (...) do umowy

Postanowieniem z dnia 15 marca 2013 r., w sprawie o sygn. akt (...), wpisano do rejestru zastawów, jako zastawnika, (...) Spółkę Akcyjną w K. i jako zastawcę (...) z siedzibą w S. (1). Jako cechę zastawu określono nakład stanowiący kruszywo odpadowe w postaci kamienia, łupka oraz piasku poflotacyjnego, pozostałe po wydobywaniu kopalin ze złoża, stanowiący rzecz występującą powszechnie w obrocie towarowym o łącznej objętości 5 257 972,02 m⁽³⁾, co stanowi w przybliżeniu 8 938 556 ton, stanowiący rzecz ruchomą, położony na nieruchomości przy ul. (...) w B. na działkach o numerach (...), dla której Sąd Rejonowy w B. prowadzi księgę wieczystą KW Nr (...), dla której Sąd Rejonowy w B. prowadzi księgę wieczystą KW Nr (...) i dla której Sąd Rejonowy w B. prowadzi księgę wieczystą KW Nr (...)

Dnia 26 marca 2013 r. została zawarta umowa ustanowienia zastawu rejestrowego z dnia 31 stycznia 2013 r. pomiędzy (...) Spółką Akcyjną Funduszem (...) z siedzibą w K., a (...) z siedzibą w S. (1), w którym określono wierzytelność na kwotę 1 499 499,99 złotych, jako wynikającą z umowy pożyczki

Postanowieniem z dnia 6 czerwca 2013 r., w sprawie o sygn. akt (...), wpisano do rejestru zastawów jako zastawnika (...) z siedzibą w K. jako zastawcę (...) z siedzibą w S. (1). Jako cechę zastawu określono nakład stanowiący kruszywo odpadowe w postaci kamienia, łupka oraz piasku poflotacyjnego, pozostałe po wydobywaniu kopalin ze złoża, stanowiący rzecz występującą powszechnie w obrocie towarowym o łącznej objętości 5 257 972,02 m⁽³⁾ w przybliżeniu 8 938 556 ton, położony na działkach o numerach (...), dla której Sąd Rejonowy w B. prowadzi księgę wieczystą KW

Nr (...), dla której Sąd Rejonowy w B. prowadzi księgę wieczystą KW Nr (...), dla której Sąd Rejonowy B. prowadzi księgę wieczystą KW Nr (...)

Postanowieniem z dnia 19 września 2013 r., w sprawie o sygn. akt (...), wpisano do rejestru zastawów jako zastawnika (...) w K., jako zastawcę (...) z siedzibą w S. (1). Jako cechę przedmiotu zastawu określono nakład stanowiący kruszywo odpadowe w postaci kamienia, łupka oraz piasku poflotacyjnego pozostałe po wydobywaniu kopalin ze złoża, stanowiący rzecz występującą powszechnie w obrocie towarowym o łącznej objętości 5 257 972,02 m⁽²⁾ w przybliżeniu 8 938 556 ton, położonej na działkach o numerach (...), dla której Sąd Rejonowy w B. prowadzi księgę wieczystą (...), dla której Sąd Rejonowy w B. prowadzi księgę wieczystą KW Nr (...) dla której Sąd Rejonowy w B. prowadzi księgę wieczystą KW Nr (...)

Cała wierzytelność przysługująca powodowi wobec(...) z siedzibą w S. jest już wymagalna, co przyznał sam powód.

Ustalenia faktyczne zostały dokonane w oparciu o dokumenty złożone do akt sprawy. Ponadto, w ocenie Sądu, z dokument/ów znajdujących się w aktach postępowania administracyjnego wynika jednoznacznie, że pozwana Spółka (...) jeszcze przed zawarciem umowy sprzedaży z dnia 18 stycznia 2010 r. była posiadaczem zależnym nieruchomości, na której znajdował się nakład. W konsekwencji, przedmiot umowy z dnia 18 stycznia 2010 r. pozostawał w jej władaniu jeszcze przed zawarciem umowy. Poza tym umowa dzierżawy z dnia 15 grudnia 2009 r. została zawarta w związku z zamiarem nabycia przez pozwaną spółkę znajdujących się na nieruchomości kruszyw. Pozwana uzyskała zatem możliwość faktycznego władztwa nad kruszywami jeszcze przed zawarciem umowy sprzedaży. W tej sytuacji do skutecznego przeniesienia posiadania na podstawie art. 351 k.c. wystarczyło samo zawarcie umowy.

Za bezzasadne zostały uznane przez Sąd pierwszej instancji twierdzenia powoda, że pozwana spółka władała innymi działkami niż te, których dotyczy przedmiot tego postępowania. W 2012 r. nastąpiło odłączenie części działek z nieruchomości objętej księgą wieczystą KW Nr (...) w ten sposób, że wydzielono nieruchomości o numerach ksiąg wieczystych (...).

Natomiast twierdzenia powoda o braku konkretyzacji przedmiotu umowy z dnia 18 stycznia 2010 r. w żaden sposób nie zostały przez powoda udowodnione. Istotne jest to, że pozwana spółka zapłaciła za towar i rozliczyła w tym zakresie podatek VAT. W konsekwencji, według Sądu, trudno dać wiarę i przeczą temu zasady logiki, doświadczenia życiowego czy zwyczajów kupieckich, żeby nabywca zapłacił 1 440 000 złotych za kruszywa, które nie wie gdzie są .

Na wstępie swoich rozważań Sąd pierwszej instancji przytoczył treść art. 842 § 1 i § 2 k.p.c., z których wynikają przesłanki i wymogi formalne powództwa o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji administracyjnej.

Następnie Sąd pierwszej instancji wskazał, że w okolicznościach tej sprawy powód wyczerpał drogę postępowania administracyjnego oraz wniósł pozew w zawitym 14- dniowym terminie.

Dalej wyjaśnił, że przedmiotem oceny sądu ponownie rozpoznającego sprawę powinno być - mając na uwadze treść odpowiedzi na pozew - czy doszło do skutecznego przeniesienia własności kruszywa na dłużnika, a w razie negatywnej odpowiedzi na powyższe pytanie, czy zastawnik jest osobą trzecią w rozumieniu art. 842 w zw. z art. 841 k.p.c. oraz czy fakt prowadzenia egzekucji z przedmiotu zastawu narusza jego prawa.

Wskazano, że z poczynionych w sprawie ustaleń wynika, że w dniu 18 stycznia 2010 r. (...) sp. z o.o. w K. nabyła od NY- (...) Inc. z siedzibą w N. 320 000 ton kruszywa drogowego za kwotę 1.440.000 złotych, a (...) z siedzibą w N. nabył te kruszywa od M. C. na podstawie umowy z dnia 26 maja 2009 roku. Z § 1 umowy wynika, że kruszywa znajdowały się na nieruchomości położonej w B., dla której Sąd Rejonowy w B., prowadzi KW nr (...), obejmującej działki numer (...) i stanowiły łupki oraz kamień.

W dniu 20 stycznia 2010 r. (...) spółka z o.o. nabyła od (...) spółki z o.o. w T. 140.000 ton kruszywa za cenę 768.600. Zatem w styczniu 2010 r. na hałdzie w B. przy ul. (...)/S. znajdowało się co najmniej 460.000 ton kruszywa. Twierdzenia powoda o braku konkretyzacji przedmiotu umowy z dnia 18 stycznia 2010 r. w żaden sposób nie

zostały przez niego udowodnione. Istotne jest to, że pozwana spółka zapłaciła za towar i rozliczyła w tym zakresie podatek VAT. W konsekwencji trudno dać wiarę i przeczą temu zasady logiki, doświadczenia życiowego czy zwyczajów kupieckich, żeby nabywca zapłacił 1 440 000 zł za kruszywo, które nie wie gdzie są. W tych okolicznościach, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd Okręgowy wskazał, iż brak jest podstaw do przyjęcia, aby zajęte kruszywo stanowiło dalej własność amerykańskiej spółki.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji, nawet gdyby nie podzielić tezy pozwanego Skarbu Państwa o tym, że zajęte kruszywo stanowi własność spółki (...), to powództwo i tak nie zasługiwałoby na uwzględnienie, albowiem ustawodawca nie wyłączył możliwości prowadzenia egzekucji z przedmiotu zastawu rejestrowego przez innych wierzycieli niż zastawnik. Jednocześnie zapewniono ochronę praw zastawnika przez przyznanie mu na podstawie art. 20 ustawy z dnia 6 grudnia 1996 r. o zastawie rejestrowym (...) pierwszeństwa zaspokojenia z przedmiotu zastawu przed innymi wierzycielami.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że prowadzenie egzekucji sądowej z przedmiotu zastawu rejestrowego jest dopuszczalne. Nie ulega również wątpliwości, że zastaw polega na obciążeniu rzeczy prawem, na mocy którego wierzyciel będzie mógł dochodzić zaspokojenia z rzeczy bez względu na to, czyją stała się własnością i z pierwszeństwem przed wierzycielami osobistymi właściciela rzeczy. Nie pozostaje jednak bez znaczenia sposób, w wyniku którego dojdzie do zmiany właściciela przedmiotu zastawu. Skierowanie bowiem egzekucji sądowej do przedmiotu obciążonego zastawem ma ten skutek, że w razie sprzedaży zajętego przedmiotu nabywca stanie się właścicielem bez żadnych obciążeń. Nabycie rzeczy ruchomej na skutek sprzedaży dokonanej przez komornika wywołuje skutki nabycia pierwotnego. Oznacza to, że prawo zastawu wygaśnie, co musi prowadzić do wniosku, że skierowanie egzekucji do przedmiotu zastawu - co do zasady - narusza prawa zastawnika.

Powyższej konstatacji nie zmienia również fakt, że oprócz powództwa ekscydencyjnego, wierzyciel, któremu przysługuje umowne prawo zastawu, może wziąć udział w podziale sumy uzyskanej przez egzekucję z ruchomości. Uprawnienie do udziału w podziale sumy uzyskanej z egzekucji przewiduje art. 1034 k.p.c. w zw. z art. 1030 k.p.c., a z kolei stosownie do treści art. 1025 k.p.c. – należności zabezpieczone zastawem rejestrowym korzystają z pierwszeństwa w zaspokojeniu w stosunku do należności wierzycieli, którzy prowadzili egzekucję.

Sąd Okręgowy zacytował także zapatrywanie Sądu Najwyższego, które uznał za przekonujące, a które zostało wyrażone w uzasadnieniu wyroku z dnia 18 lutego 2004 r. (V CK 241/03). W uzasadnieniu powyższego wyroku stwierdzono m.in. – „trzeba jednak zauważyć, że dla zastawnika nie jest obojętny czas zaspokojenia. Wierzyciel może odmówić przyjęcia niewymagalnego świadczenia; przed terminem wymagalności może ono być dla niego mało przydatne lub nawet spowodować szkodę. Na przykład przy umowie kredytowej nie chodzi o to, aby kredytodawca otrzymał w dowolnym czasie zwrot kwoty zaoferowanego kredytu, ale o pozostawienie środków drugiej stronie przez określony czas, za co kredytodawca otrzymuje wynagrodzenie. W razie zabezpieczenia wierzytelności zastawem prawo zastawnika obejmuje nie tylko uprzywilejowanie w egzekucji, ale także prawo zachowania zastawu do czasu wymagalności zabezpieczonej nim wierzytelności. W sytuacji, w której zabezpieczona zastawem wierzytelność nie jest w całości wymagalna, udział zastawnika w podziale sumy uzyskanej z egzekucji przedmiotu zastawu nie chroni w pełni jego prawa. Wcześniejsze skierowanie egzekucji do przedmiotu zastawu narusza więc prawo zastawnika, mimo że może on zgłosić swój udział w podziale sumy uzyskanej z egzekucji. Prowadzi to do wniosku, że w razie skierowania egzekucji do przedmiotu obciążonego zastawem, zastawnik może w drodze powództwa żądać zwolnienia tego przedmiotu od egzekucji, jeżeli zabezpieczona zastawem wierzytelność nie jest jeszcze w całości wymagalna. W takim przypadku do zastawnika należy wybór, czy wytoczyć powództwo ekscydencyjne, czy zadowolić się uprawnieniem wynikającym z art. 1034 w zw. z art. 1030 k.p.c. (...).” W okolicznościach tej sprawy, jak wynika z jednoznacznego oświadczenia powoda zawartego w piśmie z dnia 28 czerwca 2017 r., wierzytelność powoda, jaka przysługuje mu wobec spółki, jest w całości wymagalna. Na żądanie sądu powód jednoznacznie wskazał, że aktualnie cała wierzytelność, jaka przysługuje mu wobec spółki, jest wymagalna. W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy biorąc pod uwagę stan istniejący w dacie zamknięcia rozprawy, stwierdził brak podstaw do uznania, że prowadzenie egzekucji narusza prawa powoda. W sytuacji bowiem, gdy wierzytelność jest w całości wymagalna, zastawnik musi dopuścić możliwość egzekucji z przedmiotu zastawu i nie przysługuje mu już wybór, o którym była mowa powyżej. Wskazano także, że jak wynika ze stanowiska powoda,

domaga się wyłączenia spod egzekucji całego nakładu znajdującego się na działkach przy ul. (...) w B., choć to nie cały nakład objęty jest zastawem i przyznaje, że przedmiot objęty zastawem nie został fizycznie wydzielony, co powoduje brak podstaw do uwzględnienia żądania i z tej przyczyny, że powód nie może domagać się uzyskania prawa większego od ewentualnie posiadanego. Podstawą powództwa z art. 842 w zw. z art. 841 § 1 k.p.c. jest naruszenie prawa osoby trzeciej przez zajęcie w toku egzekucji określonego, zindywidualizowanego przedmiotu.

Dokonane w sprawie ustalenia i rozważania prawne dały Sądowi pierwszej instancji asumpt do zajęcia stanowiska, że w tych okolicznościach brak było podstaw do uznania, iż zajęcie dokonane dnia 9 grudnia 2013 r. naruszyło prawo powoda.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c.

Wyrok Sądu Okręgowego ponownie został zaskarżony przez stronę powodową. W apelacji sformułowano następujące zarzuty naruszenia przepisów:

1) art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 229 k.p.c. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i błędne przyjęcie, iż prawo powoda nie zostało naruszone, w sytuacji, gdy powód wykazał fakt skutecznego ustanowienia zastawu na przedmiocie, którego wyłączenia od egzekucji administracyjnej żądał, a okoliczność ta była bezsporna między stronami oraz błędne przyjęcie, że prawo własności nakładu skutecznie przeszło wraz z prawem do jego wydania na pozwaną spółkę, gdy brak jest dowodów na powyższą okoliczność;

2) art. 841 § 1 k.p.c. przez nieuprawnione przyjęcie, że prawa powoda nie zostały naruszone oraz że prawo własności nakładu skutecznie przeszło wraz z prawem do jego wydania na pozwaną, co uprawniało do skierowania egzekucji w administracji z nakładu, podczas gdy w ocenie powoda ani na etapie postępowania egzekucyjnego, ani sądowego przedmiot zajęcia nie został skonkretyzowany, a co za tym idzie nie zostało rozstrzygnięte, czy w toku egzekucji zajęty został nakład stanowiący przedmiot zastawu, czy inny nakład, a należący rzekomo do pozwanej spółki, czemu powódka przeczy.

W związku z powyższymi zarzutami apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez uwzględnienie powództwa i zasądzenie od pozwanych kosztów postępowania.

Pozwany Skarb Państwa wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie mogła odnieść skutku, bowiem zarzuty w niej zawarte nie są zasadne.

Apelujący sformułował w apelacji zarzut naruszenia prawa procesowego, co miało się przełożyć na ustalenia stanowiące podstawę orzekania o żądaniu pozwu. Podkreślenia jednak wymaga, iż skuteczne postawienie zarzutu dokonania wadliwej oceny dowodów, a zatem naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wskazania, które z dowodów zostały ocenione z uchybieniem wymogom art. 233 § 1 k.p.c., czyli niezasadnie zostały uznane za wiarygodne względnie posiadające moc dowodową, a którym dowodom w sposób nieuprawniony takiej wiarygodności czy mocy dowodowej odmówiono. Koniecznym też jest wskazanie na czym wadliwość oceny polega, czy została dokonana w sposób sprzeczny z zasadami logicznego rozumowania czy też doświadczeniem życiowym. Natomiast nie jest wystarczające ogólne stwierdzenie, że Sąd dokonał dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów. Co natomiast bardziej istotne, apelujący konstruując ten zarzut naruszenia prawa procesowego w rzeczywistości zmierza do podważenia ocen prawnych, ponieważ kwestionuje konkluzję Sądu pierwszej instancji, że nie doszło do naruszenia jego praw jako osoby trzeciej na skutek skierowania egzekucji do określonego przedmiotu. Tego rodzaju ocena należy jednak do sfery stosowania prawa materialnego, a nie procesowego. Z tej przyczyny zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 229 k.p.c. jest chybiony.

Sąd pierwszej instancji dokonał wyczerpujących ustaleń faktycznych wyłącznie w oparciu o dokumenty. Poza sporem między stronami pozostaje okoliczność skierowania przez pozwaną Skarb Państwa egzekucji do określonego

przedmiotu, w tym wypadku kruszywa w ilości 200.000 ton składowanego na określonych działkach. Nie była też kwestionowana okoliczność, że powód jest zastawnikiem, a przedmiotem zastawu jest nakład stanowiący kruszywo odpadowe w postaci kamienia, łupka oraz piasku poflotacyjnego, pozostałe po wydobywaniu kopalin ze złoża, składowane na szczegółowo opisanych nieruchomościach. Powód przyznał również, że jego wierzytelność zabezpieczona tym zastawem jest już wymagalna. Natomiast ocena, czy w tych niekwestionowanych okolicznościach doszło do naruszenia prawa powoda – jak już wskazano wyżej – stanowi wniosek prawny z dokonanych ustaleń. W tym stanie rzeczy Sąd odwoławczy podziela ustalenia Sądu pierwszej instancji i przyjmuje je za własne bez potrzeby zbędnego powielania.

Jak słusznie wyjaśnił Sąd pierwszej instancji, podstawę roszczenia dochodzonego przez powoda stanowi art. 841 k.p.c. w zw. z art. 842 k.p.c. Nie budzi wątpliwości, że zastawnik może być osobą trzecią w rozumieniu art. 841 k.p.c., a zatem przysługuje mu uprawnienie do domagania się zwolnienia określonego przedmiotu od egzekucji, jeżeli egzekucja narusza jego prawa. W konsekwencji tego rzeczą powoda jest przede wszystkim wykazanie, że egzekucja skierowana do określonego przedmiotu narusza jego prawa i w tym zakresie ciężar dowodu spoczywa na powodzie, a to zgodnie z art. 6 k.c.

Jawi się jako oczywiste, że osoba trzecia nie może domagać się zwolnienia od egzekucji określonego przedmiotu jedynie z tej przyczyny, iż nie stanowi on własności dłużnika egzekwowanego. Koniecznym jest równoczesne wykazanie, że egzekucja narusza prawa tej osoby. W okolicznościach rozpoznawanej sprawy możliwe są dwie sytuacje: 1) zajęte kruszywo nie stanowi własności dłużnika egzekwowanego i jednocześnie stanowi przedmiot zastawu dokonanego na rzecz powoda jako zastawnika; 2) zajęte kruszywo stanowi własność dłużnika egzekwowanego i jednocześnie jest obciążone zastawem na rzecz powoda. Szczególna sytuacja w tej sprawie wynika z faktu, że w wyniku egzekucji doszło do zajęcia kruszywa znajdującego się na hałdzie i przedmiotem zastawu również jest kruszywo odpadowe składowane na tejże hałdzie. Przedmiot, do którego została skierowana egzekucja, nie został w żaden sposób wyodrębniony, ani też bliżej skonkretyzowany. Ponadto z ustaleń poczynionych w sprawie wynika niezbicie, że na hałdzie było składowane kruszywo w ilości blisko 9.000.000 ton. W tej sytuacji to powoda obciążał obowiązek wykazania, że to właśnie zajęcie kruszywa w ilości 200.000 ton narusza jego prawa. Nie jest rzeczą Sądu wyrażanie stron i wyjaśnianie, czy egzekucja została skierowana do przedmiotu, na którym ustanowiono zastaw na rzecz powoda, nie taki jest bowiem cel tego powództwa przeciwegzekucyjnego. Jeżeli tak w istocie jest, to powód winien wykazać tę okoliczność, czemu nie sprostał. Gdyby natomiast zajęto przedmiot zastawu, wówczas powód może skorzystać z przysługujących mu uprawnień wynikających z art. 1030 k.p.c. w zw. z art. 1034 k.p.c. i wziąć udział w podziale sumy uzyskanej z egzekucji (kolejność zaspokojenia wynika z art. 1025 k.p.c.). Nie można się już dopatrzeć naruszenia prawa powoda jako zastawnika, ponieważ przysługująca mu wierzytelność jest wymagalna, a zatem trudno doszukać się przesłanek mających świadczyć o tym, że uzyskanie zaspokojenia wymagalnej wierzytelności nie będzie leżało w jego interesie, czy wręcz naruszało jego prawa. Wobec tego powód nie może skutecznie domagać się zwolnienia przedmiotu zastawu od egzekucji. Jednocześnie aktualność zachowują poczynione w tej sprawie uwagi odnośnie do tego, iż nie ma podstaw do przyjęcia, że przedmiot zastawu jest wyłączony z obrotu. Ponownie należy zauważyć, iż powód powinien wykazać naruszenie jego prawa, a tymczasem na hałdzie jest składowane kruszywo w takiej ilości, że jego wartość przewyższa najwyższą sumę zabezpieczenia wynoszącą 600.000 złotych, a w każdym razie nie wykazano odmiennych okoliczności. Ponownie należy też powtórzyć, iż powód nie jest uprawniony do domagania zwolnienia całego nakładu, ponieważ powództwo ekscydencyjne dotyczy przedmiotu zajętego w toku egzekucji, a niespornie zajęto kruszywo w ilości 200.000 ton, a nie cały nakład znajdujący się na określonych nieruchomościach.

W tym stanie rzeczy brak jest podstaw do podważenia wyroku Sądu pierwszej instancji, którego argumentacja zasługuje na akceptację.

Mając powyższe ustalenia i rozważania na względzie, apelację powoda – jako niezasadną – należało oddalić w oparciu o art. 385 k.p.c.. O kosztach postępowania apelacyjnego postanowiono zgodnie z art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c.

SSA Anna Bohdziewicz SSA Piotr Wójtowicz SSA Tomasz Ślęzak